

og uden nærmere Undersøgelse til Aandsvagevæsenet, men at der bør søges gennemført en anden Maade til Afhjælpning af de paaviste Mangler ved den gældende Invalidforsikringslov.

Ministeriet har saaledes overvejet, om der ikke bør indføres en Indskrænkning i Adgangen til at blive invalidforsikret, idet den nuværende Ordning medfører, at kronisk syge Personer, der blot i Sygekasselovens Forstand er arbejdsføre, hvilket Begreb ikke dækker det i Invalidforsikringsloven fastsatte Invaliditetsbegreb ($\frac{1}{3}$ Erhvervsevne), kan optages i Sygekasserne og gennem disse være invalidforsikrede, saaledes at de efter et Aars Medlemsforhold kan indgive Begæring om Invalidere. Dette Forhold maa man erkende virker stødende i mange Tilfælde; men at raade Bod paa de fremkomne Urimeligheder ved at skærpe Fordringerne for Adgang til Sygekasserne ved at kræve en væsentlig højere Grad af Arbejdsførhed end hidtil, vilde formentlig virke uheldigt, naar henses til det Gode, det er for de kronisk syge at komme ind i Kasserne. Ministeriet har derfor ment, at man hellere maatte gaa den Vej at udelukke de Personer fra Invalidforsikringen, som ved deres Optagelse i Sygekasserne ikke kan antages at være i Besiddelse af $\frac{1}{3}$ af deres Erhvervsevne, og man foreslaar de hertil sigtende Bestemmelser i Lovforslagets § 1.

I Lovforslagets §§ 2—4 er derhos optaget Bestemmelser, som væsentlig svarer til det af Retspræsident Steincke i ovennævnte Afhandling foreslaaede.

Den ved Invalidforsikringsloven af 6. Maj 1921 indførte Ordning, at Arbejdsgiverne skal yde Bidrag til Invalidforsikringsfonden for alle de i Henhold til Ulykkesforsikringsloven forsikringsberettigede Arbejdere, uanset om disse nogen- sinde kan faa Adgang til at nyde godt af Invalidforsikringen, har fra forskellig Side vakt Utilfredshed. Da Ministeriet maa erkende, at denne Utilfredshed er berettiget, har man i Lovforslaget (§ 6) optaget en Bestemmelse, som tilsigter at athjælpe disse Urimeligheder.

Et af Ministeriet i Overensstemmelse med foranstaaende udarbejdet foreløbigt Udkast har været forelagt Undervisningsministeriet, Sygekasseinspektøren (Sygekassenævnet), Invalidforsikringsretten og Direktionen for Invalidforsikringsfonden, hvis Erklæringer findes trykt som Bilag 1—4.

Til de enkelte foreslaaede Bestemmelser skal man iøvrigt udtale følgende:

ad § 1.

Idet man med Hensyn til Begrundelsen for Paragraffens Indhold henviser til foranstaaende almindelige Bemærkninger skal man tilføje, at det for at lette Administrationen formentlig vil være hensigtsmæssigst, at Personer, der lider af lette kroniske Sygdomme, uden videre ved deres Optagelse i Sygekasserne kan blive invalidforsikrede, medens der kun for saavidt angaar Personer med sværere Lidelser sættes et særligt Apparat i Gang for at konstatere, om deres Erhvervsevne er en saadan, at de bør optages i Forsikringen. Da der kan blive Tale om en ret indgaaende Definition af, hvilke Sygdomme der har den ene eller den anden Karakter, har man foreslaaet, at Bestemmelserne herom kan fastsættes administrativt.

Ministeriet havde i sit oprindelige Forslag indføjet en Bestemmelse om, at Sygekassebestyrelserne, naar de var i Tvivl om, hvorvidt en Ansøger maatte være berettiget til at optages i Invalidforsikringen eller ej, kunde forelægge Spørgsmaalet for Invalidforsikringsretten. Denne har imidlertid, se Erklæringen Bilag 3, udtalt sig bestemt imod en saadan Bestemmelse, som formentlig vil medføre en uforholdsmæssig Forøgelse af Rettens Arbejde. Invalidforsikringsretten formener endvidere, at en Virksomhed som raadgivende for Sygekassebestyrelserne rettest bør henlægges til Invalidforsikringsfondens Direktion, hvilket efter Rettens Formening maa kunne ske ved et Cirkulære til Sygekassebestyrelserne.

Ministeriet maa imidlertid i Overensstemmelse med Sygekassenævnet, se Bilag 2, formene, at det vil være heldigt i Loven at optage nærmere Regler om det her omhandlede Forhold, og man har derfor foreslaaet, at Lovforslagets § 1, Stk. 3 formuleres som af Nævnet indstilles, idet man navnlig skal fremhæve, at Invalidforsikringsfondens Direktion, saaledes som af Sygekasseinspektøren paapeget (Bilag 2) formentlig ikke i disse Sager, hvor der er Tale om et Invaliditetsskøn, bør optræde som en afgørende, men kun som en vejledende Myndighed, saaledes at den endelige Afgørelse af Spørgsmaalet om en Ansøgers Adgang til Invalidforsikringen, naar Direktionen ikke kan tilvejebringe Enighed mellem Sygekasselægen og Kassens Bestyrelse om Spørgsmaalet, overlades til Invalidforsikringsretten. Ministeriet gaar ud fra, at Rettens Arbejde ved den foreslaaede Ordning næppe vil blive forøget i væsentlig Grad, idet Invalidforsikringsfondens Direktion formentlig i de aller fleste Tilfælde